

MATAR LA BÈSTIA

Proposta d'una alternativa al capitalisme

Eloi Cahís Reixach

INS Narcís Monturiol

2n BATX A

Tutora: Mireia Roura Lagrifa

31 Octubre 2017

Índex

Contingut

Índex.....	2
Agraïments	4
1. Introducció	5
1.0.1 Taula1. Estat del benestar social a Espanya 2009-2015 [3].....	6
2. Sistema capitalista.....	8
2.0.1 Fig. 1 Evolució dels treballadors autònoms a Espanya (2002-2015) [2]	9
2.0.2 Figura 2: Avaluació de les indicacions de falta de treball. [3]	10
2.0.3 Mapa 1: indicadors de desigualtat, pobresa, exclusió y falta de treball per comunitats autonomes. [3].....	11
3. Anàlisi del comunisme	14
3.1 Que és el marxisme?.....	14
3.2 Què va aconseguir aquest sistema?.....	14
3.2.1 Taula 2: Índex de pobresa als països comunistes durant i després de la URSS. [5]	15
3.2.2 Taula 3: % d'escolarització per grups d'edat a cubà des del 1990-2002.	16
3.3 Perquè no es va seguir amb aquest sistema econòmic?	17
3.4 El materialisme històric.....	18
3.5 L'home i la dona segons Karl Marx.....	18
3.6 L'alineació humana segons el capitalisme.....	19
4. Proposta d'un sistema nou.....	20
4.1 Un món sense diners.....	20
4.3 Com podríem canviar aquesta forma de govern? Imaginem.....	22
4.4 Com podem solucionar l'atur?.....	23
4.5 L'estructura en l'empresa seria la mateixa?.....	24

4.6 Bons estudis per la millora del col·lectiu	26
4.7 Com evitarem despeses innecessaris?	27
4.8 I com aconseguiríem obtenir tota aquesta tecnologia?	28
4.9 Que passaria amb els serveis públics?	29
4.5 Que passaria amb els bancs?	29
4.6 Que es farà envers la religió i la integració de cultures?	30
4.7 La supressió de l'herència i la propietat.....	31
5. Conclusions	32
6. Bibliografia	34
6.1 Bibliografia Referenciada	34
6.2 Altra bibliografia consultada	35
Anexes d'imatges en el TDR.....	36
Taula 1: Estat del benestar social a Espanya 2009-2015	36
Fig. 1 Evolució dels treballadors autònoms a Espanya (2002-2015)	37
Figura 2: Avaluació de les indicacions de falta de treball. [3].....	38

Agraïments

Aquest treball de recerca és un treball que no es pot fer d'un dia per l'altre, i molt menys sense el suport de persones que t'animin, t'aconsellin i t'ajudin a perfeccionar-lo. Gràcies a totes aquestes persones per ajudar-me a convertir les meves ganes de millorar aquest món en aquest gra de sorra, que tant de bó resulti tan útil i inspirador per a d'altres com ho ha estat per mi.

Particularment vull agrair a en Fernando Aisa, el meu primer tutor, la seva paciència infinita i totes les aportacions i ànims que no ha parat de donar-me per tirar andavant aquest treball complicat i feixuc.

També vull agrair a la Mireia Roura d'haver agafat amb entusiasme el relleu en la tutorització del meu treball.

Moltes gràcies a tots els col·laboradors que han aportat opinions, exemples, idees i documents online o en paper i que m'han ajudat a redactar i a rebre nous punts de vista i informacions per millorar aquest projecte.

I, per descomptat, he d'agrair als meus pares al haver-me recolçat en tot el procés des d'un bon principi.

1. Introducció

Durant aquests últims anys, el món capitalista ha estat patint una crisi econòmica molt greu. Tots els grans economistes i països estaven informats i sabien a cada quin període i degut a quines raons, apareix una crisi. Tot i això, pocs d'ells van fer cas a la experiència i a les ocasions similars que havien passat en anys anteriors. La sensació de trencament de cicle, de prosperitat infinita va alimentar la bombolla. Com a conseqüència d'aquesta falta d'atenció ens trobem en la situació actual.

Però com va començar aquesta crisi capitalista? Doncs va començar com totes les altres, amb una sobreproducció de productes en relació a la capacitat de consum de la població.

El *Boom* es va iniciar cap a l'any 1997, quan gent amb bastants diners, va invertir-los en la construcció d'edificis per tal de vendre'ls a gent que els volgués. Cada any els preus dels pisos i cases augmentava considerablement. Com que la gent veia que aquesta era un inversió segura i amb la qual podien guanyar molts diners especulant, es van anar unint a aquest moviment. Clarament aquest gran interès que tenia la gent amb la compra d'edificis van fer que les empreses constructores contractessin a molta gent amb un sou relativament bo. Això va fer que la gent jove comencés a deixar els estudis i es dediquessin al món de la construcció. Aquesta gent que tenia uns ingressos fixos mitjanament bons, també volien participar en la compra de nous pisos, per a ells o bé per vendre'ls, però van veure que no tenien suficients diners per comprar-los.

Aquí és quan van intervenir els bancs. Al veure que un gran nombre de persones volien comprar cases o edificis, van començar a deixar diners a tothom que els demanava sense preocupar-se de si els podrien tornar o no. El 2007, aquesta bombolla immobiliària va esclatar, és a dir; tothom que podia permetre's una casa ja l'havia comprat, fins i tot en alguns casos més de les necessàries, però tot i així es seguia construint despreocupadament fins que la demanda de cases va reduir-se molt, i per tant les empreses de construcció van despatxar a una gran part la seva plantilla i molta gent es va quedar sense feina. Van quedar molts blocs a mig fer i les empreses constructores van fer suspensions de pagaments espectaculars. Quan els treballadors vinculats al món de la construcció van perdre la feina van veure que no podrien tornar els diners al banc ni mantenir el seu elevat nivell de vida. Els bancs en veure la gran pèrdua de diners que tenien van decidir actuar. Al veure que la gent no podia tornar els diners dels pisos i cases

que havien volgut comprar van començar a expropiar-los, per tant, tota aquella gent que no havia pogut pagar la seva hipoteca es va quedar sense casa. Al mateix temps, molts dels bancs van haver de tancar perquè havien deixat casi tots els diners i molt poca gent els hi podia tornar.

Aquesta crisi, es considera la crisi més forta i més llarga que ha patit el món capitalista en el què vivim des de la de 1929 i, actualment, encara hi ha gent que es queda sense lloc on viure perquè es queden sense feina i el banc els expropia la casa.

Com a conseqüència de les nostres accions obtenim els resultats següents:

La Taula 1 indica l'evolució de l'estat de benestar d'Espanya durant els darrers anys, corresponents a la crisi actual. En relació a l'atur, cal destacar el creixement preocupant de la taxa d'atur juvenil. Segons dades oficials, el seu augment ha estat de 28% als darrers 6 anys, amb una lleu millora al 2015, mentre que la taxa d'atur general s'ha incrementat un 22%. Aquestes xifres delaten que el jovent és potser la part més perjudicada de totes, entrant al mercat laboral més tard, i perdent en molt casos la oportunitat de desenvolupar els seus coneixements adquirits a escoles i Universitats. La taxa de pobres i de exclusió social ha anat a pitjor en els darrers anys, amb una petita millora el 2015, però tot i així té el devastador resultat de 28,6%.

1.0.1 Taula1. Estat del benestar social a Espanya 2009-2015 [3]

TABLA 14. Indicadores de seguimiento de bienestar social								
	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	Fuente
RENTA Y DESIGUALDAD								
Renta nacional disponible neta a precios de mercado por habitante en valor nominal	18.719	18.706	18.229	17.896	17.813	18075	—	Contabilidad Nacional Base 2010
Renta nacional disponible neta a precios de mercado por habitante en valor real	19.056	18.706	17.664	16.928	16.615	16.885	—	Contabilidad Nacional Base 2010
Renta media por unidad de consumo en valor nominal	17.042	16.922	16.280	16.119	15.635	15.405	15.408	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Índice de Gini	0,329	0,335	0,34	0,342	0,337	0,347	0,346	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Precedent 80 (percentil 20)	5,9	6,2	6,3	6,5	6,3	6,8	6,9	Encuesta de Condiciones de vida 2015
EMPLEO								
Tasa de actividad	60,2	60,3	60,3	60,4	60	59,6	59,5	Encuesta de Población Activa
Tasa de paro	17,9	19,9	21,4	24,8	26,01	24,4	22,01	Encuesta de Población Activa
Tasa de paro juvenil	37,7	41,5	46,2	52,9	55,5	53,2	48,3	Encuesta de Población Activa
% de parados que llevan más de un año buscando empleo	28,6	42,6	48,2	52,4	58,4	61,8	60,8	Encuesta de Población Activa
Tasa de paro de la persona principal del hogar	14,7	16,3	17,6	20,6	21,7	20,2	18	Encuesta de Población Activa
Hogares con todos los activos en paro	7,0	7,6	8,3	10,1	10,6	10,0	9,0	Encuesta de Población Activa
POBREZA Y PRIVACIÓN								
Tasa de pobreza	20,4	20,7	20,6	20,8	20,4	22,2	22,1	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Umbral de pobreza	8.877	8.763	8.358	8.321	8.114	7.961	8.011	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Hogares sin ingresos	2,9	2,8	3,3	3,7	4,1	4	4	Encuesta de Población Activa
Hogares con dificultad para llegar a final de mes	32,2	32,1	27,6	32,6	36,7	37,3	33,7	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Tasa de pobreza y/o exclusión social (E2020-ARDFE)	24,7	26,1	26,7	27,2	27,3	29,2	28,6	Encuesta de Condiciones de vida 2015
% de población con baja intensidad laboral	7,6	10,8	13,4	14,3	15,7	17,1	15,4	Encuesta de Condiciones de vida 2015
% de población con privación material severa	4,5	4,9	4,5	5,8	6,2	7,1	6,4	Encuesta de Condiciones de vida 2015
DERECHOS Y SERVICIOS SOCIALES								
Salario mínimo	624	633	641	641	645	645	648	Boletín de Estadísticas Laborales
Tasa de cobertura de prestaciones por desempleo	75,5	78,4	70,7	65,8	62,3	58,9	55,8	Boletín de Estadísticas Laborales
Pensión contributiva media	754	779	805	830	856	871	887	Boletín de Estadísticas Laborales
Cuantía pensión no contributiva de jubilación e invalidez	336	340	348	358	365	366	367	Imerso
Número de beneficiarios titulares de rentas mínimas	156.858	192.633	223.940	217.358	258.408	264.279	—	Ministerio de Sanidad, Servicios Sociales e Igualdad
Beneficiarios prestaciones de dependencia	485.526	668.578	752.005	760.444	754.589	741.504	798.251	Imerso
Rentistas en el pago de gastos relacionados con la vivienda (hogares)	8,1	8,7	7	8,4	9,3	10,2	9,4	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Ejecuciones hipotecarias	93.319	93.636	77.854	91.622	82.680	80.749	68.135	Consejo General del Poder Judicial
Abandono escolar	30,9	28,2	26,3	24,7	23,6	21,9	20,3	Emstat

El sistema capitalista actual perjudica la gran majoria de les persones. Només hi ha un 1% de la població mundial que es beneficia realment d'aquest sistema. L'altre 99% es troba en una situació complicada per al seu benestar mínim.

El sistema capitalista és especialista en separar a la gent en diferents classes: la gent que té els diners suficients com per fer el que vulgui, i els que treballen i intenten aconseguir els diners per poder viure de la millor manera possible. És a dir, els que controlen els mitjans de producció i la classe treballadora.

En temps de bonança econòmica sembla que "apareix" una tercera classe social que s'anomena la classe mitjana. Aquesta seria la gent que pot viure sense tenir problemes per arribar a final de mes, però que no pot tenir la gran majoria de coses de les quals poden disposar les classes benestants.

Actualment la crisi ha fet que la diferència entre classes a Espanya sigui molt notable i visible en els carrers. La classe "mitjana" a Espanya s'ha aprimat de manera notable. La gent està treballant més hores per un salari bàsic més reduït. Actualment es podria dir que el somni de qualsevol universitari és trobar una feina on cobri 1000€ al mes. Mentre que el seu somni hauria de ser poder treballar al lloc on vulguin, fent una feina que realment els agradi i on es sentin auto realitzats aportant coses noves o serveis a la societat (Andres, Betzer, and Doumet 2013).

Al mateix temps, les feines que la gent jove i adulta han de realitzar es troben cada cop més mal pagades i en pitjors condicions que les anteriors generacions. Això porta malestar laboral, problemes per arribar a final del mes i, a més, perjudica les relacions familiars degut a que les parelles no tenen temps per estar en família o per formar-ne. Amb aquesta tendència a la baixa dels salaris, d'aquí uns pocs anys, la població amb pocs recursos econòmics no podrà tenir una jubilació, ja que no hi haurà suficients diners com per a mantenir-la sencera.

2. Sistema capitalista

El capitalisme és el sistema econòmic que mou la gran majoria de països de la Terra. Aquest sistema es basa en la propietat privada. És a dir, que cada persona té unes pertinences, les quals són només seves i pot fer-ne qualsevol ús, sempre i quan respecti les lleis dictades per l'estat. Creat per Adam Smith en la segona meitat del s. XVIII per avaluar la Revolució Industrial amb el nom de liberalisme econòmic, aquest sistema ha estat modificat en diferents ocasions en les que el sistema ha estat al llindar de la fallida. La primera modificació va ser l'anomenat capitalisme financer, a partir de 1870, per tal de garantir el subministrament de capital a les empreses a base d'afavorir la concentració empresarial i la participació de la banca en les indústries. Possiblement el cas més extrem va ser el crack del 29. Ara mateix, estem utilitzant la tercera reforma d'aquest sistema: el neocapitalisme, que va plantejar Keynes per tal de recuperar l'estabilitat econòmica del sistema. Des del neocapitalisme, el poder econòmic principal el tenen els estats, els quals utilitzen les grans inversions públiques per intentar estabilitzar la seva economia o per regular-ne el creixement o recessió. Aquesta tendència ha sigut la dominant en els últims 80 anys.

Actualment aquest sistema, pretesament sòlid i fiable, ha tornat a submergir el món en una crisi mundial i catastròfica que pot acabar amb el món econòmic tal i com l'hem conegut fins ara. De fet, la crisi actual és la suma de diferents crisis, a citar: [1]

- a) La gran crisi europea, caracteritzada per la inestabilitat de les institucions de la UE, a la qual cal sumar el problema del "brexit" amb el Regne Unit.
- b) La crisi bancària mundial, ja que els bancs mai s'han recuperat del tot de la gran crisi anterior. Tan els bancs americans, europeus o asiàtics tenen balanços que delaten la seva insolvència.
- c) La greu crisi dels països musulmans, amb grans guerres civils i ruptures nacionals, en llocs com Síria, Líbia, Egipte, Iemen, Palestina, etcètera. Totes aquestes crisis semblaven destinades a acabar, d'una vegada per totes, amb les seves monarquies, inspirades en un somni d'unió al món democràtic "capitalista".
- d) Enfrontament latent entre l'eix Rússia-Xina amb les potències occidentals liderades pels Estats Units i els seus interessos.

La crisi actual està en un punt difícil de superar mitjançant les idees i les teories de que es disposa. Els estats dels països avançats del món tenen unes despeses anuals superiors, en la majoria dels casos, al 100% del seu PIB, el qual es considera, per molts economistes, com el punt de no retorn. Per això, sembla ser que la fallida de la majoria dels principals estats mundials és qüestió de temps. Amb aquesta fallida econòmica possiblement vinguin els canvis radicals que a la pràctica podrien acabar amb el capitalisme actual.

Es pot dir, que el que necessita actualment el sistema capitalista és una renovació total en la forma de fer-lo funcionar. Això fa que alguns economistes creguin en una globalització total, on les multinacionals tindran el comerç total. Això significa que la gran majoria de petits comerços deixaran d'existir, i la única manera d'obtenir el que una persona vol, serà a partir de comprar a unes empreses concretes que tindran el control mundial o quasi global d'aquell producte.

Això és difícil de veure, ja que dona la sensació que no hi ha hagut tantes multinacionals i empreses en els últims 8 anys, però la realitat és que el sector empresarial de petits productors està sent destruït poc a poc, passant la majoria d'aquests a dependre d'aquestes grans multinacionals.

2.0.1 Fig. 1 Evolució dels treballadors autònoms a Espanya (2002-2015) [2]

Com es pot veure a la Fig. 1, la quantitat d'empresaris autònoms ha disminuït considerablement en els últims 8 anys. Es pot veure com al 2008, just del començament de la crisi, hi va haver una davallada dràstica de gent que tenia la seva pròpia empresa, i això fa que moltíssima gent perdi feines i no es pugui permetre satisfer les seves necessitats bàsiques per poder viure amb dignitat.

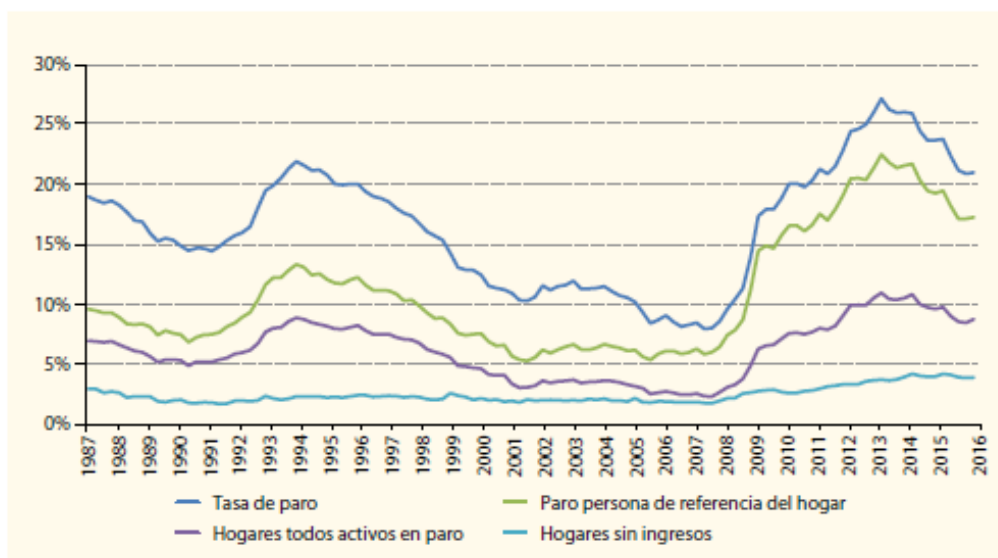
La fallida de les petites empreses fa que tot el poder de demanda de treball i les condicions d'aquest treball les tinguin les grans multinacionals. Això els dona el control de la demanda laboral i per tant poden oferir contractes on només ells en surten beneficiats.

En el cas d'Espanya, això s'ha manifestat deixant a una gran quantitat de gent sense feina o sense una entrada d'ingressos estables. D'aquesta manera les conseqüències afavoreix la desigualtat i les males condicions de vida per a les famílies afectades.

Per exemple, una feina que es remunerava amb una quantitat de 1000€ al mes, ara s'els i dona la remuneració del salari mínim establert és a dir, 648 € (2015).

Conseqüències com aquestes, fan que molta gent tingui vergonya o por de sortir al carrer a buscar feina o relacionar-se amb altra gent, ja que a costa de les grans discriminacions i marginacions que poden haver rebut fan que perdin tota la confiança en ells mateixos, en el sistema i la societat actual que els envolta.

GRÁFICO 4. Evolución de los indicadores de desempleo

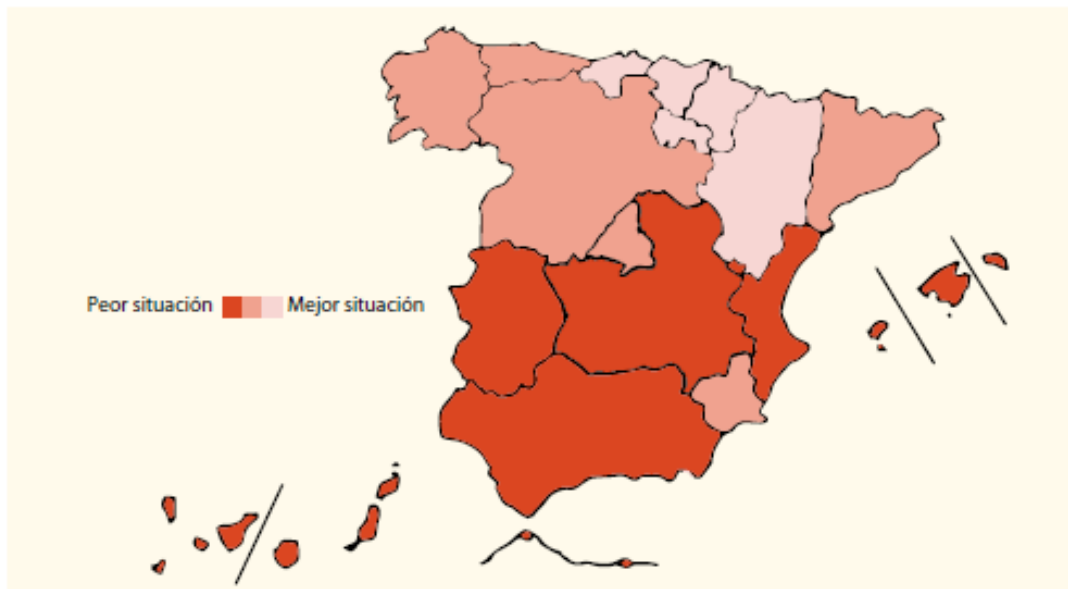
2.0.2 Figura 2: Avaluació de les indicacions de falta de treball. [3]

Segons l'anàlisi de Càrites 2016, la quantitat d'atur ha disminuït en els últims 3 anys, però tot i així, el nombre de famílies sense ingressos augmenta cada any. Com pot ser que disminueixi l'atur i les famílies sense cap ingrés augmentin? Això és perquè quan les persones deixen de rebre subvencions per part de INEM (Instituto Nacional de Empleo) ,actualmente reanomenat com a SEPE, Servicio de Empleo Público de España) deixen d'assistir a aquest recurs, cosa que fa que hi hagi menys gent registrada a l'atur, però no significa que aquestes persones hagin trobat feina. Aquestes persones s'anomenen "desanimades".

El tema del que parlàvem ens porta a parlar de la desigualtat social. Què és la desigualtat social? És la desproporció econòmica política i social en què es troben algunes persones davant d'altres. O , des d'un altre punt de vista, són un grup minoritari de persones que tenen molta més influència i exerceixen el seu poder a les persones amb menor influència en el seu benefici.

2.0.3 Mapa 1: indicadores de desigualtat, pobresa, exclusió y falta de treball per comunitats autonomes. [3]

IMAGEN 2. Situación de salida de la recesión a través de los indicadores de desigualdad, pobreza, exclusión y desempleo

Fuente: Elaboración propia a partir de microdatos de la EPA y la ECV.

Com ens diu aquesta imatge, les comunitats autònomes més afectades per les desigualtats socials són: Andalusia, Castella i Lleó, el país Valencià les illes Balears, les illes canàries i Extremadura. Això és degut a que són llocs on el treball és molt temporal i no hi ha feines per tota la gent que hi habita, cosa que fa que una gran part de la població tingui problemes econòmics i que els porti en un estat de desigualtat.

En aquests moments és complicat combatre aquestes desigualtats. Aquestes aporten malestar i inseguretat en una part important de la població, aquest malestar és degut a abusos i maltractes que aquestes persones reben degut a la seva inestabilitat econòmica. Alguns casos extrems han estat: l'assassinat de Rosario Endrinal, que va ser cremada viva per dos joves a Barcelona . També es detecten nombroses pallisses a una gran quantitat de persones sense sostre. Això sense comptar amb els possibles abusos que reben algunes famílies sense ingressos per part de les màfies del país. [4]

Per altra banda, la desigualtat potencia la desnutrició d'aquestes famílies i això contribueix a la propagació d'enfermetats i l'increment de l'ús de la sanitat pública ja que les famílies no es poden permetre tots els medicaments que necessiten. La desigualtat social va lligada amb la falta de llocs de treball, perquè aquesta gent no pot comprar tot el que hauria de consumir, i com a conseqüència no hi ha demanda suficient d'alguns productes com perquè les empreses contractin a nous treballadors.

Aquesta gent és vulnerable davant els canvis sobtats que fa la societat entorn a l'economia capitalista. Per tant, cada vegada són més aquestes persones que queden atrapades en aquesta situació de la qual és molt complicat sortir-ne. Per altra banda, moltes de les persones que tenen feina i paguen impostos, no estan contentes amb les famílies sense ingressos, perquè pensen que ells viuen, subvencionats i sense cap mena de preocupació a la vida a costa dels seus ingressos . Això fa que la gent no respecti a aquestes persones que intenten trobar un lloc en aquesta societat plena de prejudicis i discriminacions.

Els adults no són els únics que en pateixen les conseqüències. Els infants i menors en aquestes condicions de vida tenen una gran dificultat a l'hora d'estudiar, moltes vegades és degut a la falta de material escolar o recursos dels quals disposen per extreure informació i aprendre. Però els propis alumnes de l'escola/institut on van, poden discriminar-los per la seva situació econòmica. Cosa que els provoca mal estar a l'escola i no els permet obtenir un bon rendiment. D'altra banda, cada estiu Creu Roja de Figueres

organitza esmorzars per als nens sense recursos, ja que molts anaven a l'escola sense esmorzar. A aquests extrems hem arribat.

En conclusió, el capitalisme actual es troba en una situació de crisi molt forta, la qual beneficia una part molt reduïda de la població mentre que la majoria cada vegada va perdent influència i poder. Això provoca una gran desigualtat entre la població la qual provoca mal estar social i falta d'ingressos per el país.

3. Anàlisi del comunisme

3.1 Que és el marxisme?

El marxisme és una teoria que sorgeix al s.XIX de la mà de Karl Marx i Friedrich Engels. Aquesta teoria genera una ideologia que rebutja el sistema capitalisme i vol transformar la societat eliminant l'explotació obrera per part de la burgesia.

El que vol el marxisme és crear un nou Estat obrer a partir de la dictadura del proletariat, és a dir, el poble té total sobirania de les decisions que es prenen en el país. L'objectiu és abolir la propietat privada a partir de la socialització dels mitjans de producció; d'aquesta manera i la propietat privada desapareix i passa a estar en mans dels treballadors/es. Per fer-ho, és necessària l'eliminació de les classes socials, per tal d'aconseguir la igualtat entre totes les persones (igualtat política i social) i així arribar a la finalitat màxima que és eliminar l'estat tal i com es coneix actualment.

El pensament de Marx es pot dividir en 3 aspectes:

- Anàlisi del passat a través del materialisme històric i la lluita de classes.
- La visió que Marx tenia de l'home/dona.
- La crítica de l'alienació humana en el sistema capitalista.

3.2 Què va aconseguir aquest sistema?

Aquest sistema s'ha dut a terme en diferents parts del món. Durant el període en què s'ha dut a terme aquest sistema s'ha aconseguit que el país arribés quasi al 100% de la capacitat de producció, cosa que significa que el país produeix i explota de manera molt eficient els recursos dels quals disposa. Per altra banda, en molts dels casos s'han disminuït els nivells de pobresa i s'ha incrementat l'esperança de vida de tots els habitants. A continuació us poso una taula on es pot comprovar que els països comunistes reduïen en gran mesura la pobresa del país, comparant-los amb ells mateixos un cop van tornar al capitalisme

3.2.1 Taula 2: Índex de pobresa als països comunistes durant i després de la URSS.

[5]

<i>Country</i>	<i>Poverty headcount (%)</i>		<i>Total number of the poor (millions)</i>	
	<i>1987–88</i>	<i>1993–95</i>	<i>1987–88</i>	<i>1993–95</i>
<i>Balkans and Poland</i>	5	32	3.6	22.4
Bulgaria	2 ^b	15	0.1	1.3
Poland	6	20	2.1	7.6
Romania	6 ^b	59	1.3	13.5
<i>Central Europe</i>	<1	2	0.1	0.4
Czech Republic	0	<1	0	0.1
Hungary ^c	1	4	0.1	0.4
Slovakia	0	<1	0	0.0
Slovenia	0	<1	0	0.0
<i>Baltics</i>	1	29	0.1	2.3
Estonia	1	37	0.02	0.6
Latvia	1	22	0.03	0.6
Lithuania ^c	1	30	0.04	1.1
<i>Slavic republics</i>	2	52	3.5	112.1
Belarus	1	22	0.1	2.3
Moldova	4	66	0.2	2.9
Russia	2	50	2.2	74.2
Ukraine	2	63	1.0	32.7
<i>Total without Central Asia</i>	3	43	7.2	137.2
<i>Central Asia</i>	15	66	6.5	30.7
Kazakhstan	5	65	0.8	11.0
Kyrgyz Republic	12	88	0.5	4.0
Turkmenistan	12	61	0.4	2.4
Uzbekistan	24	63	4.8	13.3

La diferència entre la pobresa de l'època socialista i la posterior marca clarament que hi ha algun problema en el sistema capitalista i que és difícil que aquests últims reconguin. Però a què és degut aquest canvi tant radical d'un sistema a un altre? Aquesta pobresa va aparèixer en el moment en que algú que no fossin els treballadors va agafar el poder de la fàbrica o empresa. La falta de demanda de certs productes va fer que els nous burgesos

despatxessin a una part de les seves plantilles. La gent que es va quedar sense feina es va quedar sola davant d'una societat completament nova a la que estaven acostumats a viure. I es van trobar que la feina depenia d'un grup reduït de persones.

Un factor que cal destacar, és la gran capacitat que tenen aquests països d'invertir en despeses públiques i en incrementar el desenvolupament i la tecnologia de la qual disposen. Això va ser degut a la gran conscienciació que té la gent sobre aquest sistema, el qual, al contrari que el capitalista, no busca grans resultats de benefici econòmic, sinó que intenta obtenir beneficis socials i millores de condicions de vida per a tothom. Això significa que en lloc de substituir treballadors per màquines, s'opta pels treballadors i potser es fa algun petit canvi industrial sense afectar les seves plantilles de treball. Al mateix temps, la gran majoria de la població lluita i protegeix la igualtat de drets entre els ciutadans i en els llocs de treball. Aquesta conscienciació i ideologia en la millora del benestar social, juntament amb la igualtat entre persones (igualtat de drets, de deures i social) és la base d'aquest moviment, iniciat per Karl Marx i Engels, els qual en parlen en el manifest comunista.

En tot aquest procés l'educació hi juga un paper important. Tots els països comunistes van fer grans inversions en el seu moment en l'educació i la formació dels habitants, per tal de què aquests poguessin trobar la professió en la qual podien auto realitzar-se. L'enginyeria polonesa, la medicina cubana o la passió pel ballet a Rússia són llegendàries.

Informes ens diuen que a Cuba es va aconseguir que casi tots els nens i nenes acabessin l'educació primària. [6]

3.2.2 Taula 3: % d'escolarització per grups d'edat a cubà des del 1990-2002.

Escolarización por Edades.	1990 - 1991	1995 - 1996	1998 - 1999	2001- 2002
6 - 11 años	99,7	99,7	99,3	99.5
6 - 14 años	97,7	97,5	98,2	98.6
12 - 14 años	94,1	92,3	95,8	96.8

Al mateix temps, van crear un moviment d'alfabetització per tal de que tothom aprenguéss a llegir i a escriure. Això va fer que el 97% de les persones sàpigues llegir i escriure (el 3% restant, són gent amb discapacitats o un grau gran de dislèxia), això els va ajudar a sentir-se més segurs d'ells mateixos i de la societat que els envoltava.

En l'anàlisi que va fer l'UNESCO l'any 2013, Cuba tenia un % d'alfabetització del 100%, mentre que els E.E.U.U tenen un 99% i Espanya un 98%.

3.3 Perquè no es va seguir amb aquest sistema econòmic?

Segons el que indiquen els fets històrics, el comunisme era un sistema social, és a dir, que mirava per les persones i el seu benestar. Gràcies a això van aconseguir grans objectius que semblaven impossibles en aquella època. Però per altra banda, no van saber trobar un equilibri correcte a l'hora d'atorgar llibertat al poble. Es a dir, la censura en l'art, notícies, mitjans de comunicació era la vida quotidiana d'aquests països. Els governs (que van acabar sent dictatorials deguts a una mala comprensió del manifest escrit per Marx i Engels) no volien aprovar la llibertat d'expressió dels ciutadans, no volien que en les notícies es parlés de corrupció en el govern o altres fracassos polítics de l'època. En tots aquests casos, la llibertat d'expressió ha estat sancionada, a vegades amb anys de presó, exili o fins i tot amb la pena de mort.

D'altra banda, des del punt de vista polític, mai no s'ha permès en els països comunistes l'existència de diversos partits polítics i l'alternança en el govern, de manera que el partit únic ha esdevingut un cau de corrupcions i de governança dictatorial.

Un altra problema que tenia la producció dels països comunistes, era la falta de varietat, tota la producció era igual, és a dir, no hi havia cap diferència entre cada producte de la mateixa classe, i no hi havia gens de varietat entre els objectes de consum, és a dir, quan la gent anava a buscar roba, podien comprar una jaqueta grisa, uns pantalons blaus i unes sabates marrons, no hi havia més colors o diferències entre les jaquetes. Això feia que la gent tingués tot el que necessitava, però no tot el que volia.

Per altra banda, no van decidir invertir en la investigació de noves tecnologies que els permetessin incrementar i millorar la seva producció. Cal remarcar que no es van fer aquestes inversions perquè es van prioritzar altres coses, ja que el verdader objectiu del comunisme no és buscar grans resultat econòmics, sinó resultats socials positius que millorin l'estat de vida dels ciutadans. Aquesta falta d'inversió en la millora de producció, es va donar per les grans inversions que es van fer en investigació i desenvolupament militar que van fer durant la 2a guerra mundial i durant la guerra freda. Pocs anys després, van veure que els recursos invertits en instruments militars i en incrementar el seu exèrcit, era el causant que la seva producció no fos tant potent com ho era en altres països fora

de la URSS, clarament aquesta podria haver sigut molt més potent si haguessin seguit investigant en desenvolupament de noves tecnologies per conrear o per produir materials necessaris. Això va portar a carències habituals de productes bàsics de consum. Aquesta falta d'aliment, va fer que els pagesos comencessin a vendre les seves collites a la màfia perquè els pagaven millor que l'estat. Aquest cicle de corrupció que es va generar entre el propi poble, va fer que molta gent de la URSS no es pogués alimentar de manera correcta. Un altre factor, era que la URSS no comerciava amb països exteriors, i per aquest mateix motiu, no podien exportar o comprar aliments a altres països.

Aquest últim cas és el mateix que va passar a Cuba. La falta d'aliments degut a la falta de comerç amb els països productors. Aquesta falta d'importació d'aliments o altres recursos degut al bloqueig comercial que va iniciar els EEUU, a fet que la situació alimentaria i d'altres àmbits a Cuba sigués lamentable, cosa que fa pensar a l'altra gent que el comunisme només fa passar gana i misèria als ciutadans. Tot això sense comptar amb els nivells de corrupció que hi ha hagut a Cuba degut a la falta d'alternança de govern durant aquests anys.

3.4 El materialisme històric

El materialisme històric diu que tota la història de la humanitat, excepte els seus estadis més primitius, ha estat una història de lluita de classes, i que aquestes classes són producte de les relacions de producció i intercanvi, és a dir, de la situació econòmica. Uns punts claus del materialisme històric són:

- Els éssers humans treballen per produir els mitjans de subsistència.
- Divisió del treball en classes socials.
- El sistema de divisió del treball depèn de la manera de produir.
- La manera de produir es basa en les forces productives.
- La societat canvia substituint les forces de producció velles per unes de noves.

3.5 L'home i la dona segons Karl Marx

Marx pensava que l'ésser humà no té una essència pròpia, sinó que es fa a sí mateix al llarg de la història, en la societat i la transformació de la natura; es caracteritza per la

necessitat de realitzar-se i la necessitat imperiosa de treballar i crear. El treball, doncs, és el que mou el món dels homes i les dones, que els ajuda a auto realitzar-se i a expressar i desenvolupar les seves idees.

Així doncs, defensa que l'ésser humà està al món per transformar la natura, és a dir, treballar i crear-la a la seva manera; al igual que altres animals que transformen la natura (com les aranyes amb les seves teles o les abelles amb els ruscos). La diferència entre els humans i els animals és que abans de fer les creacions, l'home/dona les imagina i les idealitza a la seva ment. [7]

3.6 L'alineació humana segons el capitalisme

En la societat capitalista l'alienació humana es produeix de quatre formes:

- 1) L'alienació en la cosa; el treballador es relaciona amb el producte com a una cosa aliena i no com una obra seva en la qual manifesta la seva pròpia personalitat.
- 2) L'alienació de si mateix, perquè l'obrer veu la seva pròpia activitat com alguna cosa que no li pertany, que li és imposat i forçós...
- 3) L'alienació com a espècie, com a ésser humà, perquè el treball deixa de ser la manifestació d'un ésser lliure per convertir-se solament en un mitjà per sobreviure.
- 4) L'alienació entre els homes, ja que l'home està sota el domini d'un altre home i resulta que és el que no treballa qui posseeix el treballador i el seu treball.

Per a Marx, l'ésser humà, vol treballar per tal de crear i desenvolupar el que ell pensa i vol expressar per auto realitzar-se, per això no creu que l'alineació capitalista sigui ni molt menys beneficiosa per els treballadors.

El sentit de posseir ha de desaparèixer perquè l'ésser humà pugui alliberar tots els altres sentits físics, espirituals i es pugui relacionar per amor a les coses, no simplement per tenir-les. [8]

4. Proposta d'un sistema nou

Arribats a aquest punt, i partir de tota aquesta informació recollida, faig una sèrie de propostes per tal de dissenyar un sistema econòmic i polític nou, basat en el tracte igualitari de les persones, en el benestar econòmic per a tothom i en la consciència ecològica.

4.1 Un món sense diners

A dia d'avui, estic convençut que un món sense diners solucionaria tots els problemes que han generat les societats capitalistes i comunistes al llarg d'aquest temps: guerres pels recursos entre països, crisis econòmiques, pobresa extrema, explotació infantil, explotació del medi, i moltes altres desgràcies que patim en l'actualitat. Al mateix temps evitaria la desigualtat social entre les persones i eliminaria les classes que s'han establert al llarg dels anys.

Un món sense diners, no significa deixar enrere tota la tecnologia i petits luxes que ens permetem, no significa deixar de ser com som, no vol dir no tenir res, sinó que significa tot el contrari. Podem seguir evolucionant i incrementant la tecnologia de manera regulada en els camps que realment són d'interès per la societat. Un món sense diners ens permet ser realment com som, éssers vius cooperatius, comunicatius i creatius. Ens permetria tenir el que necessitem per viure una vida normal en perfectes condicions. No ens hauríem de preocupar pels salaris, ni per les factures. No faria falta un bon feix de diners per entrar a les universitats o ampliar coneixements amb postgraus i màsters. S'acabarien les classes socials que diferencien i limiten les possibilitats d'existència d'un de nosaltres.

L'abolició de la moneda com a tal, és un canvi molt gran per a la societat, ja que aquest fet suposa trencar uns esquemes que no està gens preparada per acceptar. Però això no hauria d'espantar. Els canvis s'han de fer lents i amb calma.

Els canvis ràpids i sobtats, poden portar greus problemes d'un dia per l'altre, per això, ens hem d'agafar amb calma la situació i analitzar-la per obtenir els millors resultats possibles. La revolució i el canvi d'una societat s'han de dur a terme mitjançant l'educació i la conscienciació de les persones que la formaran. D'altra banda, per començar aquest nou procés, la societat ha d'estar organitzada i compromesa a esforçar-se per entendre i comprendre perquè es vol fer aquest canvi, i així, estar més preparada pel que vindrà.

Per tant, el que es proposa, és de fer un canvi lent (aquest es duria a terme mitjançant l'educació i la conscienciació de les noves generacions, per tal de que aquestes puguin entendre el que significa la igualtat i el significat de treballar per un benestar col·lectiu i no per el del propi individu), i cal tenir molt present que tardarà com a mínim dues generacions en poder començar a notar la diferència entre la nova generació i l'actual.

4.2 En que consisteix aquest procés?

Aquest procés consisteix en una reforma a l' hora de gestionar les decisions polítiques d'un país i la manera actual de dirigir les empreses, per tal de que les persones es sentin part de la societat que formen. També consisteix en millorar els mitjans de producció i adaptar-los per fer el país més ecològic i habitable pels éssers vius.

En la política actual, el poble escull un partit polític amb un president i el seu , el qual té la funció de prendre decisions per tal de gestionar el país en benefici de tots. Aquesta manera de fer política és la que portem fent des de que va morir Franco i la que s'ha dut a terme a pràcticament tots els països des de mitjans del segle XX: la democràcia. Però en aquests darrers anys, els partits polítics escollits ens han presentat uns resultats força lamentables, en temes de corrupció i mala gestió a la hora d'invertir recursos, sense comptar amb totes les decisions que s'han pres pel bé d'una minoria amb les riqueses del país. De fet, si mirem bé la situació, podriem dir que ens trobem en una espècie de “ Dictadura” escollida pel poble. La prova? Doncs que l'únic que pren les decisions en nom de tots és el president i el seu partit polític (això passa quan aquest partit polític i algun altre amb ideals similars pacten per aconseguir la majoria absoluta). És veritat, que abans de les eleccions,les seves candidatures prometen que faran unes coses o unes altres, però al final, molts n' acaben fent unes altres completament diferents a les que havien dit o promès, i d'aquestes, moltes vegades per interès, com les operacions i inversions que es fan per emmascarar la corrupció.

Per això, proposo un canvi en aquesta manera de política que tenim actualment, per tal de millorar-ne el rendiment, la transparència i l'estructura. Perquè el que necessitem, és que per una vegada, les coses es comencin a fer en nom de tothom i per a tothom, no només per a una petita part de la població.

4.3 Com podríem canviar aquesta forma de govern? Imaginem...

La reforma, es faria mitjançant un partit polític “bomba”, és a dir, un cop aquest arribés al poder, tindria la funció de canviar la manera de fer funcionar el parlament, i començar a establir els canvis necessaris de manera pacífica i amb l'ajuda del poble.

La proposta, consisteix en que tothom tingui el dret de decidir i a aportar opinions en les tasques del govern, com vénen a ser les gestions, tan econòmiques com legislatives. I dir amb quines estan d'acord per tirar-les endavant i amb quines estan en desacord. Aquestes votacions o petits referèndums, es farien a través d'una pàgina web en la qual tots els habitants del país serien capaços d'accedir-hi.

Això faria que les decisions estatals no estiguessin en mans d'un grup molt reduït de persones, i faria a tothom responsable de les gestions que es fan al país. D'altra banda, per tal de que una decisió sigués acceptada, es necessitaria més del 70 % de l'aprovació del poble. Perquè sinó, seria molt fàcil de moure les masses en el benefici d'uns pocs. En cas d'un resultat de 51%, 60% es farien petites reformes en el referèndum per tal de trobar-ne un equilibri acceptable per a tothom o la gran majoria.

D'aquesta manera, la gent es sentiria més part de la societat, perquè veurien que realment la seva opinió i situació importa a la resta de persones que els envolta. També faria que la gent es sentís part i útil en la política, ja que estem acostumats a què ens ho facin tot com ells volen i no com el poble realment o vol. D'aquesta manera, la gent sabria que hi pot haver un punt estable per tots i no només en el benefici d'uns pocs que els interessa que sigui d'una manera concreta.

Aquest sistema de govern popular, també s'implantaria als municipis, d'aquesta manera els ciutadans d'aquests podrèn decidir què és el que consideren més necessari pel seu poble o ciutat. Els ciutadans serien lliures de fer les seves aportacions i suggeriments, les quals serien proposades als habitants el més aviat possible, perquè aquests poguessin aportar la seva opinió.

Aquest sistema polític que jo proposo és bastant similar al sistema que utilitzen a Suïssa, amb la diferència que ells solen fer entre tres i quatre referèndums l'any, mentre que en el nostre cas se'n farien molt més sovintejats, cada mes o cada dues setmanes per concretar més. D'altra banda, nosaltres intentaríem que els processos fossin més ràpids i

fàcils de fer que els de Suïssa, perquè un nombre important de suïssos es queixen que el procés de reformes o de canvis legislatius és lent i complicat. Per concloure, una gran diferència que tindria el nostre sistema, seria que permetríem als ciutadans aportar idees i propostes i completa llibertat d'aprovar o denegar aquestes.

El que també seria una cosa important, seria que més del 85% de la població votés i participés en les decisions, ja que, per exemple, a Suïssa només dos de cada cinc habitants aporten noves opinions i voten en els referèndums. Perquè d'aquesta manera el poder realment el tindria el poble i no seria una il·lusió que ens fan veure els mitjans de comunicació controlats per els partits polítics.

4.4 Com podem solucionar l'atur?

Un altra problema actual és la falta de feina i la misèria de sous que reben la gran majoria dels treballadors. Després del crac del 29, Keynes va proposar el sistema neocapitalista com a solució oferir ajudes als ciutadans sense feina, per tal que aquests poguessin consumir, i amb això, fer que s'incrementés un altre cop la producció i que les empreses contractessin més treballadors i així sortir de la crisi.

Això, fa que molta gent visqui d'ajudes que dona l'Estat. Hi ha gent que un cop estan rebent les ajudes, veuen que les feines que se'ls poden oferir s'ha de treballar molt per guanyar poc més que amb les ajudes. Per tant, prefereixen quedar-se a casa i no treballar.

Per canviar això, amb el meu sistema es crearien nous llocs de treball per a la gent desocupada encara que no fos 100% rentable per la societat. D'aquesta manera, tothom tindria una font d'ingressos digne i estable per tal de tornar a fer flotar l'economia.

El que jo proposo, és que en lloc d'oferir ajudes com les que es donen a l'actualitat, es donin llocs de treball i feines per aquesta gent que no en té o que té problemes per aconseguir-ne una. D'aquesta manera, rebran un sou digne i faran un servei comunitari a canvi de remuneració, cosa que la gent que cotitza i paga impostos, trobaran molt més just. D'aquesta manera, donarem noves oportunitats i esperances per a tota aquesta gent que fins ara no tenien feina i havien de viure amb ajudes de l'estat, ja que així es podran sentir part d'un grup i d'un equip que ajuda a millorar les condicions del país a canvi d'una remuneració.

Una cosa molt necessària i que ens ajudaria com a país per resoldre l'atur seria la pròpia creació de productes, és a dir, potenciar el comerç de productes creats al país i no comprar-lo a fora, d'aquesta manera crearíem un cicle amb el qual els diners es queden majoritàriament dins del país i no se'n van fora. Al mateix temps, es crearien nous llocs de treball i no s'haurien de posar molts més treballadors del que es necessita en un sol negoci. També es faria necessari un increment de camps agrícoles, d'aquesta manera estalviariem importació de menjars i productes de l'estranger i potenciarem un cultiu més natural del país. Cal tenir present que, per exemple, les parts més àries del centre d'Espanya són zones on es podrien cultivar productes de secar o fins i tot per posar-hi alguna granja agrícola.

El que jo proposo, no seria un estat proteccionista, perquè alguns recursos els haurem de treure d'altres països i de la mateixa manera que importariem els recursos que ens faltessin, també exportariem els recursos que ens sobressin o no necessitéssim. El que jo proposo és un Estat que doni preferència al consum local i al comerç intern fabricat per mà d'obra i material del país, i així donar treball i avantatges a la població local i no a les grans empreses o corporacions internacionals que produeixen en altres països només per el seu propi interès.

4.5 L'estructura en l'empresa seria la mateixa?

S'hauria de canviar la manera en la que es fan funcionar les empreses en l'actualitat. La manera que jo veig més factible i que es proposaria a les empreses, seria la del "sistema Irizar", un projecte que va dur a terme KoldoSaratxaga l'any 1992 per tal de solucionar uns deutes de 1.000 milions de pessetes que tenia l'empresa Irizar, dedicada a la construcció de carrosseries d'autobús i ubicada a Zumárraga, a la província de Guipúscoa. Aquesta empresa, de gestió convencional, va patir profundament la crisi dels anys 80 com, en general, tot el sector del metall del País Basc. Quan el propietari va comunicar als treballadors el tancament definitiu de la planta, aquests van plantejar-li quedar-se amb l'empresa,

Portada del llibre *Sinfonía o jazz? Un modelo basado en las personas*, de Luxio Ugarte.

assumir els deutes enormes i gestionar-la. Quan l'empresari va acceptar, Koldo Saratxaga i els seus companys van iniciar una reestructuració de l'empresa basada en no fer cap acomiadament, confiar en els treballadors i la seva experiència, crear tres nivells salarials únicament i repartir, a final d'any, un 30% dels beneficis a parts iguals entre la plantilla.

Aquest sistema de reestructuració de l'empresa consisteix en eliminar l'estructura jeràrquica que tenen les empreses, atorgant així responsabilitats i llibertats als treballadors.

"Se trata de un modelo basado una relación 'libertad-responsabilidad'. Estamos orientados a conocer, servir y añadir valor al cliente, así que nuestra estructura gira en torno a equipos multidisciplinarios autogestionados" diu Saratxaga.

Aquest exemple representa el pas d'un sistema imperant basat en la jerarquia i poder, a un altre en què els implicats han de prendre les seves pròpies decisions, ja que està basat en la llibertat i responsabilitat. va requerir un període de temps per a la seva correcta implantació, a més de "molta comunicació i relació personal", remarquen els promotors del projecte Irizar, alhora que s'ha hagut de compartir al màxim tota la informació i la presa de decisions que hi havia a l'empresa; les estratègies, els pensaments, opinions i pressupostos. En aquest sentit, a Irizar es realitzen tres assemblees anuals i inverteixen milers d'hores dedicades a la comunicació i a la presa de decisions en comú. D'altra banda, la informació que circula per l'organització és accessible a tots els seus membres, que la comparteixen independentment del tipus de contracte que tinguin signat.

La companyia arriba el canvi fonamental el 1994 quan posa a la pràctica un plantejament de reenginyeria de processos que suposa l'inici del treball en equip i de l'eliminació dels encarregats o caps. Posteriorment, "la satisfacció de les persones, la seva il·lusió i motivació ens ha portat a una contínua maduresa en el model i la contínua evolució d'una gestió basada en prioritats amb responsabilitats en equips i l'eliminació dels departaments com a barrera a les responsabilitats i les relacions obertes ", manté Saratxaga.

Això aportaria un increment de la motivació dels treballadors i un increment en les relacions entre el col·lectiu que no hem sigut capaços de crear amb els sistemes actuals. En poques paraules, aconseguim que l'esser humà es senti realitzat en el treball.

4.6 Bons estudis per la millora del col·lectiu

Actualment hi ha una gran desigualtat d'estudis entre els habitants d'Espanya o entre els habitants del món, sovint es malinterpreta com que la bona educació s'ofereix a les Universitat o Instituts privats. Per evitar aquestes creences, s'eliminarà l'educació privada o concertada, d'aquesta manera totes les persones tenen les mateixes oportunitats d'arribar a exercir la feina que ells vulguin fer en un futur i amb igualtat de condicions. Però això no significa que l'educació sigui pitjor que l'actual, sinó tot el contrari. El nostre objectiu, seria acabar amb l'abandonament escolar, que actualment es troba en un devastador 20%. Que 20 de cada 100 estudiants abandonin els estudis és un desaprofitament de ments brillants que podrien ajudar a canviar i millorar el món que ens envolta. Per això, l'educació s'hauria de modificar i canviar per fer-la més interessant pels estudiants. I així aconseguir que les generacions futures sàpiguen llegir, escriure, calcular i interactuar amb els seus companys de treball i amb la ciutadania. Aprendre a pensar per desenvolupar les competències del dia a dia i no pas limitar-se només a memoritzar continguts, en podria ser la clau. Suposaria un canvi a l'hora de fer les classes, ja que actualment, molt del jovent no té cap respecte cap a les altres persones o medi que no sigui el seu, i el que és pitjor, no tenen interès en aprendre o en incrementar els seus coneixements. Per això, crec que un canvi important seria buscar quines assignatures motiven i desperten interès cap als alumnes i que aquests, des de bon principi, puguin escollir les que els desperta més curiositat. Al mateix temps, l'educació estaria més dedicada a aprendre a relacionar-se i a treballar amb el col·lectiu; i d'aquesta manera aprendre les responsabilitats del grup conjunt, potenciant el treball en equip i no només les individuals. Així millorarien les relacions amb els companys i aprendrien els continguts educatius que es necessiten per entrar a la carrera o cicle que més els faci sentir identificats i al qual vulguin dedicar el seu futur.

Que les universitat siguin gratuïtes, no significa que la gent no haurà d'estudiar per tal d'entrar a la carrera o a la universitat que vulgui. Les notes de tall seran allà presents per tal de que la gent s'hagi d'esforçar i valorar la carrera que estan apunt d'escollir. La diferència, serà que no s'haurà de pagar les grans quantitats que s'han de pagar actualment per tal de poder assistir un any a la universitat.

4.7 Com evitarem despeses innecessaris?

A Espanya actualment ens gastem milers de milions en combustibles fòssils com ara el gas, el petroli i el carbó. Per tal de no haver de fer aquestes grans inversions, es subvencionarà i serà pràcticament obligat, que tothom tingui plaques solars a casa seva o a l'edifici per tal de generar la seva pròpia electricitat i escalfar la seva pròpia aigua, per així no haver de dependre només dels contaminants combustibles fòssils. Per ser exacte, el 2013, Espanya cada dia es gastava 120 milions d'euros per comprar combustibles fòssils. Això vol dir que cada habitant d'Espanya gastava 2'64€ cada dia per pagar els combustibles fòssils. [9]

Actualment, la mitjana de les factures dels espanyols segons la OCU és de 990€ per any, si es possessin plaques solars als edificis per subministrar la família o la comunitat, ens estalviariem aquestes despeses i en trauríem un benefici, ja que actualment, la vida útil d'una placa solar actual es superior als 20 anys, i en aquest temps, ja hauríem amortitzat el preu de les plaques i hauríem estalviat una gran quantitat de diners a la nostre família, a la comunitat i a la societat. Per posar un exemple, un sistema de 40 panells fotovoltaics model: SolarWorldSunmoduleBisun SW280 Duo, fent una aproximació del preu de les plaques més la instal·lació, ens podria sortir al voltant de 20000€ per tota la comunitat. Aquest cost seria amortitzat en molt poc temps, i els beneficis econòmics i ambientals serien bastant elevats. I tot això només per substituir el consum de combustibles fòssils per un consum d'energies renovables. Aquest és un pas que beneficia a l'individu i a tota la societat.

La posició geogràfica d'Espanya, dóna moltes possibilitats d'utilitzar l'energia solar, eòlica i la hidroelèctrica. Per això, crec que si es poguessin habilitar llocs per tal de crear energies renovables, podríem crear les mateixes quantitats d'energia de manera més neta i rentable per a tots. També seria interessant trobar maneres d'obtenir aquestes energies sense destrossar ni malmetre el nostre entorn.

Per incrementar els beneficis dels ciutadans i de la societat, s'hauran de millorar i adaptar els vehicles per tal de que no consumeixin la gran quantitat de dièsel o gasolina que utilitzen actualment. D'aquesta manera la gent no haurà de gastar tant en carburants i estalviarem contaminar el medi que ens envolta. Com farem això? La meva idea és adaptar algunes fàbriques de cotxes i adaptar-les per a la fabricació i la investigació de motors 100% elèctrics amb una bona autonomia. D'aquesta manera, no malgastarem tant

material en la fabricació de vehicles i simplement s'adaptaran els vehicles actuals per tal de reduir el consum i les despeses familiars.

Un cotxe elèctric no és tant fàcil de recarregar com un vehicle de combustió dièsel o de gasolina, per això la gent diu que no són adequats per trajectes llargs. Aquest fet, juga a favor nostre, ja que d'aquesta manera, la gent utilitzarà més els transports públics per arribar als llocs llunyans que es vol anar; i això ja seria un èxit més cap a la sostenibilitat.

D'altra banda, l'aigua de les cases serà "gratuïta", el preu vindrà inclòs amb els impostos que es paguen cada mes. Però sempre que es quedi dins d'un límit que es decidirà entre la població.

En el cas de les fàbriques i altres grans indústries, cal que estudiïn i introdueixin sistemes per obtenir energies renovables, fins que, de mica en mica, acabaria sortint més rentable que no pas comprar l'electricitat o els combustibles fòssils per fer-ne.

En resum, intentar reduir i substituir el màxim possible l'ús de combustibles fòssils.

4.8 I com aconseguiríem obtenir tota aquesta tecnologia?

Clarament necessitarem invertir més en I+D per tal d'arribar a ser el màxim de sostenibles possible. Per fer això, sobretot al començament d'aquest nou sistema, s'hauran de reduir les inversions i destinacions econòmiques a certs camps mes irrelevantes. Un sacrifici que jo considero necessari, i lògic, seria la reducció de diners destinats al desenvolupament militar. Com a dada important, l'any 2016 les despeses que va tenir l'estat espanyol en manteniment i desenvolupament militar van ser 17.465 milions d'euros, aquests van triplicar el pressupost que havia establert el ministre de defensa. És força trist que aquest estat es gastis tants diners en armament i en el seu manteniment, quan es podien invertir en altres entitats i camps que poden ajudar a millorar i incrementar el benestar i desenvolupament social del país. En conclusió, el que jo proposo és que les despeses militars es mantinguin en els mínims possibles, i fer servir els altres diners per desenvolupar o millorar altres sectors de tecnologia i desenvolupament. Clarament totes les investigacions de I+D estarien obertes al públic perquè la gent pugui aportar idees de millora o per inclús ajudar en el desenvolupament o la millora de la investigació.

Tot això s'aniria fent de manera lenta i raonable, perquè els primers anys, serien els mes complicats i difícils, però són canvis que es necessiten per tant de millorar les

investigacions i poder millorar el rendiment i el desenvolupament del nostre país. D'aquesta manera, en un futur podrem millorar encara més tots els altres sectors que no es van prioritzar al principi.

4.9 Que passaria amb els serveis públics?

Els serveis públics serien de consum gratuït per a tots els habitants del país. Això faria que la gent utilitzes més el transport públic i no anés a tots els llocs amb el seu cotxe privat.

De moment, es mantindrien les rutes de transport públic que ja estan predeterminades. Al llarg del temps, s'anirien afegint trajectes des de certs punts en cas que fossin necessaris, o tot el contrari, se'n traurien per la falta d'ús. D'aquesta manera estalviariem consumir una gran quantitat de recursos per dia.

El transport públic és una eina genial per evitar accidents de trànsit i retencions a les carreteres. Per això és un tema que es necessita potenciar en gran mesura. D'aquesta manera estalviem consumir una gran quantitat de recursos per dia.

Una millora de la sanitat és un objectiu important, el que proposo, seria millorar la sanitat pública incrementant-ne la inversió i eliminant la sanitat privada. D'aquesta manera tothom tindria accés a més hospitals i centres d'observació i no hauria d'esperar un any per rebre una operació que els ajudaria a estar millor físicament o psicològicament. Per una sanitat més ràpida i eficaç. S'intentaria invertir més en la millora dels tractaments per intentar trobar cura a malalties que de moment són incurables.

Un altra tema important és despertar l'interès de la gent perquè utilitzin les biblioteques, d'aquesta manera ens estalviarem la impressió de molts de llibres i revistes. Està molt bé tenir els llibres a casa, però si podem donar més d'un ús a aquests, la natura en sí ens ho agrairia. A més, incrementar l'ús de les Kindels o llibres electrònics, pot fer que sigui més còmode a la hora de transportar-los i de comprar-los.

4.5 Que passaria amb els bancs?

Els bancs són una empresa privada que inverteixen els diners de la gent que els i deixa per tal d'obtenir un benefici. El que faríem, seria eliminar el banc pervers i manipulador

que tenim actualment en els nostres territoris, i crearíem una banca ètica que invertís en inversions 100% segures dins del país o a l'estranger per tal d'obtenir diners per mantenir-se a ells mateixos, aportar més diners al país i fer obra pública per millorar la comunitat. Alhora, guardarien els diners dels ciutadans, i aquests rebrien uns interessos proporcionals al que han deixat.

L'objectiu seria obtenir 2 banques ètiques públiques, per així poder tenir una gran reserva en cas de que, per algun motiu alguna d'elles fallés o tingués problemes. Així, el poder bancari no només recauria sobre una institució.

El que no es pot confirmar al 100%, és si podríem seguir formant part de la UE (unió Europea) , perquè per molt que exportem i que importem part dels recursos de l'exterior, no crec que els agradi la idea de socialitzar els mitjans de producció. Això faria que el nostre comerç amb els països veïns fos més complicat i car del que és en l'actualitat. Però, d'altra banda, ens seria beneficiós perquè al ser exclosos de la zona Euro, no dependríem de la gestió del banc central europeu, d'aquesta manera, seriem molt més lliures de dur a terme gestions amb els interessos dels ciutadans i no en els interessos del banc central. A més, també cal tenir en compte la EFTA (Associació Europea de Lliure Comerç) com a bloc comercial alternatiu.

4.6 Que es farà envers la religió i la integració de cultures?

Actualment una gran quantitat de ciutadans i ciutadanes de l'estat espanyol creuen en Déu o en altres cultes religiosos. Per aquest motiu, no es pot prohibir ni eliminar el culte a Déu o Déus d'aquestes persones d'un dia per l'altre o en un breu període de temps.

El que de moment es pot fer, i proposo, és reduir la propaganda i la influència que aquests tenen sobre el poble. D'aquesta manera serà un costum que es pot anar oblidant poc a poc fins que sigui irrellevant per la població.

Això es faria perquè actualment les religions limiten i fan més lent el progrés, tant tecnològic com social, de les societats i les estanquen en temps passats fent esments a escrits de molts anys enrere per tal de satisfer les necessitats d'un grup de persones concret (en algunes religions més que d'altres) i així limitant una gran part de les llibertats dels éssers humans i les nostres capacitats de progrés com a societat igualitària.

Una cosa que si que es duria a terme des del començament, seria eliminar els privilegis fiscals dels eclesiàstics i la part del l'IRPF destinat al finançament de l'església. Aquests diners es destinarien a I+D per tal de millorar el benestar social i les nostres tecnologies.

4.7 La supressió de l'herència i la propietat

Una cosa que s'intentarà aplicar amb l'aprovació dels ciutadans, serà la supressió de l'herència. Una supressió de l'herència, faria que tothom estigues en igualtat de condicions i faria que la gent visqués la vida com realment vol, ja que no dependrien ni podrien esperar l'ajuda d'una herència donada per els pares o altra gent.

Els bens hereditaris mobles, serien invertits en la societat, per tal de millorar les condicions de vida dels ciutadans, ja sigui en inversions de I+D o en la reconstrucció de barris i pisos en males condicions.

D'altra banda, els bens immobles, passarien a formar part de la societat en general, la qual donarà prioritat d'habitatge als familiars (dona i fills) més propers a la persona que deixa. En cas que no hi hagués ningú per habitar-la o no l'hi dongues cap avantatge, aquesta seria proporcionada a una persona que la necessités. La selecció del nou resident, seria escollida segons el lloc de treball o per conveniència de la persona, es a dir, no seria donada a una persona que treballa a 40 km de la casa, sinó a algú a qui aquesta vivenda li facilités la seva vida al seu dia a dia. Aquí també entra el tema de la quantitat de membres que formin la família, com més gran és la família, més gran seria l'edifici en si, pk així els infants tinguin espai per créixer.

En cas que parlesim de grans fabriques i indústries fós de mitjans de producció, o empreses, aquests es donarien als treballadors d'aquesta, els quals passarien a ser-ne socis i propietaris, per igual, sense tenir en compte inversions anteriors. Un cop això passés, es recomanaria als treballadors que adoptessin la ideologia de treball que Koldo Saratxaga va implantar a Irizar.

5. Conclusions

Fa pràcticament un any que tinc aquest projecte en ment, i per fi, he pogut començar-lo. Dic començar-lo, perquè després d'escriure i redactar aquest TDR, veig que encara hi ha moltes coses a millorar, a reflexionar, a buscar-ne la perfecció (si es que existeix) i la part més important: intentar portar-lo a la pràctica. Perquè al cap i a la fi, és la gràcia de fer un projecte com aquest, poder-ne acabar traient una gran idea i fins i tot acabar-lo convertint en un petit o gran projecte que pot durar anys o tota una vida.

Fer aquest TDR m'ha ajudat a veure que realment s'ha de pensar en moltíssimes coses per tal de poder millorar la societat actual; i també me n'he adonat que no tot és tan fàcil de dur-ho a la pràctica. El meu projecte n'és un bon exemple. D'una banda cal fer el que la majoria vol i complir al màxim amb els objectius de la política, però, com fer-ho partint d'una arrel mig podrida?

En primer lloc, podem constatar que l'economia actual està dissenyada per a l'enriquiment de les grans corporacions i dels seus dirigents, persones que, en alguns casos, no tenen cap altre mèrit que haver heretat un negoci fantàstic d'uns pares o uns avis que es van enriquir basant-se en l'explotació dels treballadors o aconseguint contractes avantatjosos amb l'administració franquista. Persones que, a més, exhibeixen impúdicament les seves riqueses i poden accedir als millors serveis gràcies al seu desafortat poder econòmic.

Per tant, aquesta desigualtat que el sistema permet i, inclús, fomenta entre els joves fent entendre que si t'esforces i treballes molt també podràs accedir al privilegi, ha de finalitzar amb canvis en l'ensenyament, la supressió del privilegi econòmic i la il·legalització de l'herència com a vehicle que perpetua la desigualtat.

En segon lloc, he arribat a la conclusió que la teoria marxista, malgrat els intents existents de desacreditar-la com a cosa del passat, com a antigalla, té el seu valor si la sabem llegir en clau de s. XXI. Evidentment es tracta d'una teoria redactada abans de mitjans del s.XIX i les coses han canviat, però re estudiar-la amb un enfocament actual pot ser del tot útil i no resultar un objecte *vintage* o *decadent*.

En tercer lloc, vull fer esment de les noves teories de gent sorgida del món del treball. He parlat de Koldo Saratxaga, treballador de la factoria Irizar dedicada a la fabricació de carrosseries per a autobusos en el País Basc i actualment conferenciant arreu del món en

llocs tan importants com Harvard. Gent que pensa en clau humana i igualitària, que creuen que l'empresa tradicional no és res més que una dictadura on els empresaris presumeixen del seu estrès perquè no volen cedir quotes de poder ni els privilegis que aconseguixen essent caps. Valorar el treballador, acceptar el seu consell com a expert en la feina, compartir tota la informació i, evidentment, compartir el benefici empresarial serien aspectes de la nova economia que aquí proposo. La responsabilitat social de les empreses és fonamental.

En quart lloc, cal fer una aposta decidida per l'ensenyament, no com a vehicle de promoció social sinó com a eina d'integració social, tothom en funció de les seves capacitats en favor d'un tot col·lectiu. La burgesia ens ha inoculat el virus de l'egoisme, de mirar per un mateix sense preocupar-se de la resta. Ells són rics i poderosos i poden fer-ho. El poble hem de cooperar.

Finalment, en cinquè lloc, he percebut el paper de l'església com a anestèsic social al llarg dels segles. El consol d'una vida eterna de felicitat si no ens revoltem, avui dia, no s'aguanta per enlloc. Malgrat això, mantenen uns privilegis que no tenen cap fonament actualment i cal redirigir el seu pes a l'esfera privada, lluny de les escoles i de la vida pública.

En definitiva, a mesura que anava treballant en aquest projecte tant ambiciós d'intentar fer un món millor, he descobert que pràcticament s'ha de canviar tot. Sóc conscient que en aquests moments, la gent no està psicològicament preparada per a un canvi tant radical (tant polític com econòmic com social) en les seves vides com el que plantejo.

Aquest sistema alternatiu que he pensat per tal de començar la transició abans d'aconseguir un món igualitari i just per a tothom, aporta una gran reforma política per tal de disminuir el poder dels partits polítics i governamentals, fent-los d'aquesta manera menys rellevants, i així, fer que el poble es comenci a acostumar a prendre decisions i a posar-se d'acord per tal de millorar la societat en comú i no només el seu entorn.

Per tot plegat, i per voler canviar el sistema m'he vist obligat a plantejar-me coses que no tothom veurà amb bons ulls, almenys d'entrada...De manera que no és gens fàcil "matar la bèstia" sense sortir-ne ferit.

6. Bibliografía

6.1 Bibliografía Referenciada

- [1] Capitalismo actual en el mundo [Internet, consultat 16 gener 2017]; Disponible a: <http://www.capitalismocrepuscular.com/capitalismo-actual-mundo/>
- [2] Evolución de los autónomos en España: número, altas y bajas [Internet, consultat 16 gener 2017]; Disponible a: <http://infoautonomos.economista.es/autonomos-espana-ley/autonomos-en-espana-evolucion-numero-altas-bajas/>
- [3] Expulsión social y recuperación económica. Fundación Foessa – Cáritas Española. Madrid; 2016
- [4] Daniel Jarreta; Odio al pobre; El Confidencial, 2015 [Internet, consultat 16 gener 2017] Disponible a: https://www.elconfidencial.com/espana/2015-06-15/delitos-de-ocio-la-mitad-de-los-sin-techo-asegura-haber-sufrido-agresiones-violentas_886762/
- [5] La pobreza en los países el este de Europa antes y después de 1990; [Internet, consultat 16 gener 2017] Disponible a: <http://imbratisare.blogspot.com.es/2017/07/la-pobreza-en-los-paises-el-este-de.html>
- [6] Oficina Internacional de educación; “El desarrollo de la educación. Informe Nacional”; Ministerio de Educación República de Cuba; 2004
- [7] Karl Marx; Das Kapital; Vol. I; Hamburg;1867
- [8] Karl Marx; Economic & Philosophic Manuscripts of 1844; Disponible a: <https://www.marxists.org/archive/marx/works/download/pdf/Economic-Philosophic-Manuscripts-1844.pdf>
- [9] Antonio Barrero F; Panorama; "España se gasta 120 millones de euros cada día en importar combustibles fósiles"; Energías renovables; [Internet, agost 2017] Disponible a: <https://www.energias-renovables.com/panorama/espana-se-gasta-120-millones-de-20141217>

6.2 Altra bibliografía consultada

-<http://www.datosmacro.com/paises/espana>

-<http://www.computerworld.es/archive/las-personas-como-base-del-modelo-de-empresa-irizar-esta-compuesto-de-un-equipo-multidisciplinar-autogestionado> Ana Segura.

-<https://www.justlanded.com/espanol/Suiza/Articulos/Cultura/El-sistema-politico-suizo>

-https://reformafederal.files.wordpress.com/2013/05/sispol_es.pdf (PDF)

-http://www.eldiario.es/catalunya/adios_a_las_armas/fraude-presupuesto-militar-Espana_6_455364470.html

-<https://www.sfe-solar.com/autoconsumo-fotovoltaico/>

Anexes d'imatges en el TDR

Taula 1: Estat del benestar social a Espanya 2009-2015 [3]

TABLA 14. Indicadores de seguimiento de bienestar social								
	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	Fuente
RENTA Y DESIGUALDAD								
Renta nacional disponible neta a precios de mercado por habitante en valor nominal	18.719	18.706	18.229	17.896	17.813	18075	—	Contabilidad Nacional Base 2010
Renta nacional disponible neta a precios de mercado por habitante en valor real	19.056	18.706	17.664	16.928	16.615	16.885	—	Contabilidad Nacional Base 2010
Renta media por unidad de consumo en valor nominal	17.042	16.922	16.280	16.119	15.635	15.405	15.408	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Índice de Gini	0,329	0,335	0,34	0,342	0,337	0,347	0,346	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Percentil 80/percentil 20	5,9	6,2	6,3	6,5	6,3	6,8	6,9	Encuesta de Condiciones de vida 2015
EMPLEO								
Tasa de actividad	60,2	60,3	60,3	60,4	60	59,6	59,5	Encuesta de Población Activa
Tasa de paro	17,9	19,9	21,4	24,8	26,01	24,4	22,01	Encuesta de Población Activa
Tasa de paro juvenil	37,7	41,5	46,2	52,9	55,5	53,2	48,3	Encuesta de Población Activa
% de parados que llevan más de un año buscando empleo	28,6	42,6	48,2	52,4	58,4	61,8	60,8	Encuesta de Población Activa
Tasa de paro de la persona principal del hogar	14,7	16,3	17,6	20,6	21,7	20,2	18	Encuesta de Población Activa
Hogares con todos los activos en paro	7,0	7,6	8,3	10,1	10,6	10,0	9,0	Encuesta de Población Activa
POBREZA Y PRIVACIÓN								
Tasa de pobreza	20,4	20,7	20,6	20,8	20,4	22,2	22,1	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Umbral de pobreza	8.877	8.763	8.358	8.321	8.114	7.961	8.011	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Hogares sin ingresos	2,9	2,8	3,3	3,7	4,1	4	4	Encuesta de Población Activa
Hogares con dificultad para llegar a final de mes	32,2	32,1	27,6	32,6	36,7	37,3	33,7	Encuesta de Condiciones de vida 2015
Tasa de pobreza y/o exclusión social (E2020-ARPE)	24,7	26,1	26,7	27,2	27,3	29,2	28,6	Encuesta de Condiciones de vida 2015
% de población con baja intensidad laboral	7,6	10,8	13,4	14,3	15,7	17,1	15,4	Encuesta de Condiciones de Vida 2015
% de población con privación material severa	4,5	4,9	4,5	5,8	6,2	7,1	6,4	Encuesta de Condiciones de Vida 2015
DERECHOS Y SERVICIOS SOCIALES								
Salario mínimo	624	633	641	641	645	645	648	Boletín de Estadísticas Laborales
Tasa de cobertura de prestaciones por desempleo	75,5	78,4	70,7	65,8	62,3	58,9	55,8	Boletín de Estadísticas Laborales
Pensión contributiva media	754	779	805	830	856	871	887	Boletín de Estadísticas Laborales
Cuantía pensión no contributiva de jubilación e invalidez	336	340	348	358	365	366	367	Inverso
Número de beneficiarios titulares de rentas mínimas	156.858	192.633	223.940	217.358	258.408	264.279	—	Ministerio de Sanidad, Servicios Sociales e Igualdad
Beneficiarios prestaciones de dependencia	485.526	668.578	752.005	760.444	754.589	741.504	798.251	Inverso
Retrasos en el pago de gastos relacionados con la vivienda (hogares)	8,1	8,7	7	8,4	9,3	10,2	9,4	Encuesta de Condiciones de Vida 2015
Ejecuciones hipotecarias	93.319	93.636	77.854	91.622	82.680	80.749	68.135	Consejo General del Poder Judicial
Abandono escolar	30,9	28,2	26,3	24,7	23,6	21,9	20,3	Eurostat

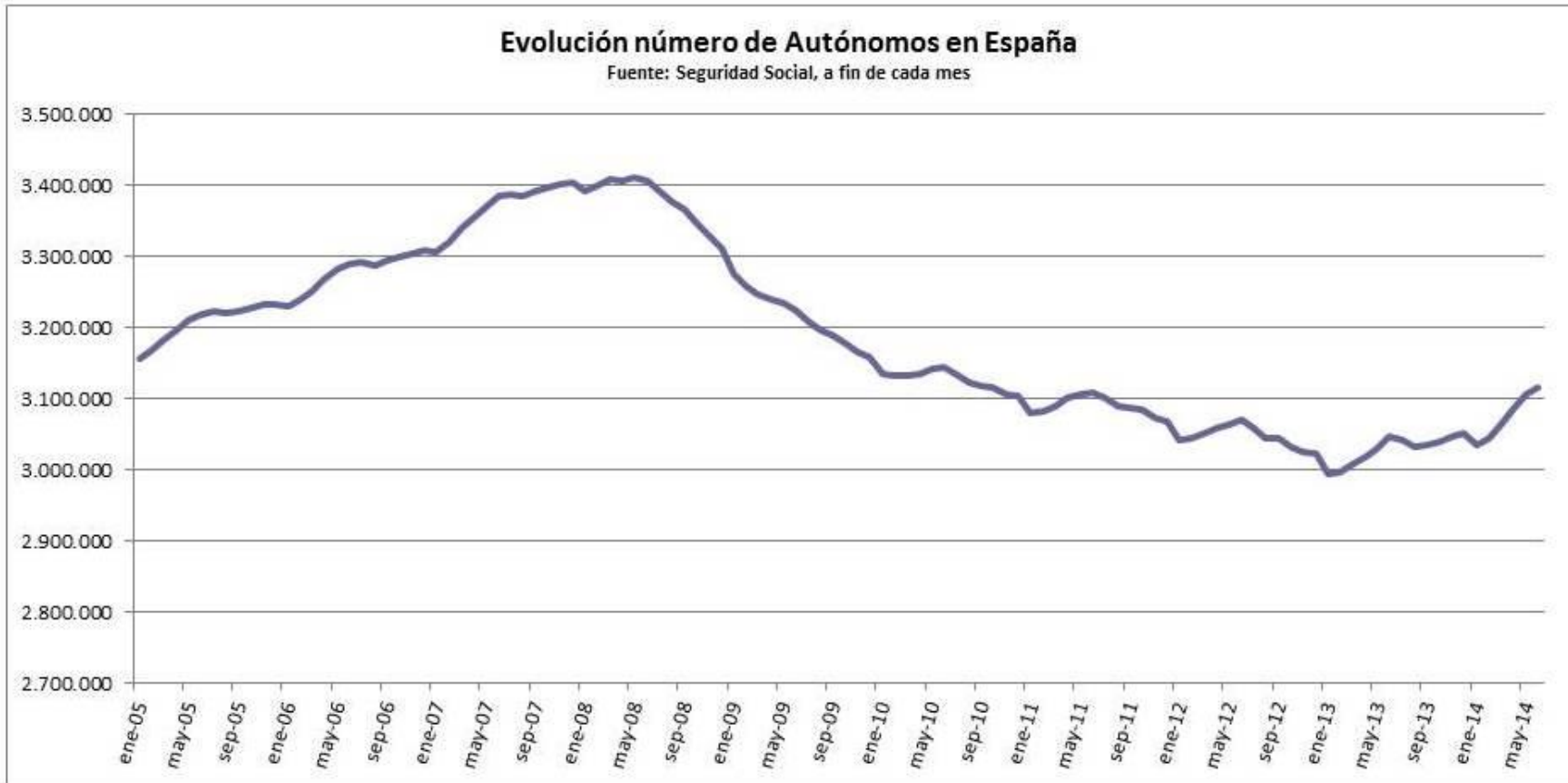

Fig. 1 Evolució dels treballadors autònoms a Espanya (2002-2015) [2]

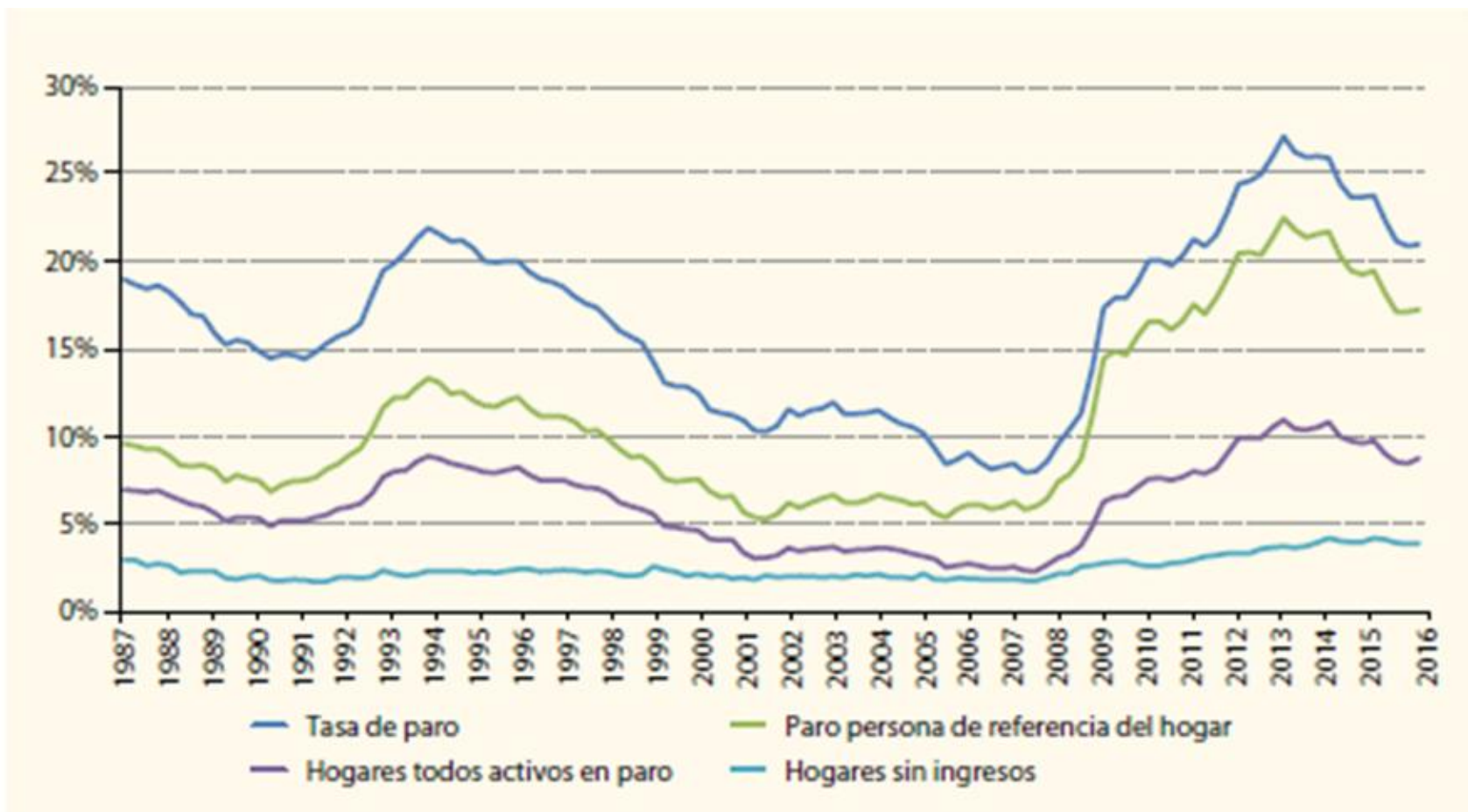

Figura 2: Avaluació de les indicacions de falta de treball. [3]

